

Publicerad 2011-12-15 17:33 av Jimmie Åkesson d.y.

(ihopklipp av tre äldre dikter för att slmmas med.)

Detta är ingen kärleksdikt

1. Preteritum.

Du sa till mig: "Visa att du älskar världen och din nästa så som du älskar mig så ska jag visa dig ovillkorlig kärlek."

Men det var inte kärlek för min kropp gör fortfarande ont när vi inte är med varandra.

Det var inte kärlek för jag kan inte sluta tänka på dig, sluta klona dig inför mitt inre öga, sluta återskapa stillbilderna.

Det var inte kärlek för fallet var för långt och förfallet före fallet var längre och för att mitt sinne så snabbt svänger från eufori till apati.

Det var inte en kärleksrelation, det var en skev maktrelation, en militariserad zon där vi var varandras infanteri och Godzillor. Vi var inte en platt organisation, fristående celler i en makroorganism eller kampenhet. Vi var fullskaligt inbördeskrig när vi ska vara en men oss blev jag, för när antalet beräkningar och strategier nådde realtidshastighet var vi förlorade för gott.

Det var inte kärlek för jag var för rädd för att förlora dig och jag är fortfarande rädd för mörkret inom mig, för mörkret utom mig.

Det var inte kärlek: det var en koncentrerad masspsykos utspädd i varenda kubiknanometer av min massa och jag vill verkligen att du ska komma tillbaka.

Du sa till mig: "Visa att du älskar världen och din nästa så som du älskar mig så ska jag visa dig ovillkorlig kärlek."

Men jag visade bara min rädsla.

2. Presens.

Världen vibrerar i ögonvitan för varje bombnedslag och hjärtnedslag och du springer ifrån mig: jag lämnas i kölvattnet och jag har inte blivit sjösatt än eller ens prövad än.

Jag trampar lågvattenmärken i alla möjliga tempus, jag har varit en Rhesus-apa eller bara ytterligare en Jesus-apa medan du har utvecklats, dött, återfötts och reinkarnerats än mer magnifik och vacker men inte

som samma person.

Så jag sörjer din bortgång som om du vore avliden av alla spår och sår satta av tiden men jag älskar sångfågeln som stiger ur askorna när ett vi permanent förskjutits till imperfekt.

Du är ännu starkare, ännu mer självständig och ännu mindre min och jag hatar att vara överbliven, att bli övergiven men älskar att träffa en Du, som inte alls behöver mig utan bara vill ha mig.

3. Futurum.

Din longitud och latitud blir en öm punkt
på min pillerkarta
på min Carta Marina
på andra kolumnen; tredje raden
där botemedlet är spårlöst försvunnet
precis bredvid stjärnrosen
och Krakens tentaklar
längs med horisonten brant

Jag vågar inte längre be den komma närmare
för horisontens svarta streck har öppnat sig
blottat
sina tandrader
sina terrordåd
sina tidigare offer

För skiljelinjen mellan himlarum och havgrund
är ett uppspärrat sjuarmat gap
med en spegel som gomsegel
och när havet rasar bakom min rygg
och min värld framför mina ögon
ser jag mig själv i iris och ser bara

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jimmie Åkesson d.y. med Poeter.se id #39198 innehar upphovsrätten